

Foranstaltninger, som de særligt sagkyndige Medlemmer af samme efter Sygdommens Omfang og Bestaffenhed og de særlige stedlige Forhold anse fornødne for at ophæve og isølere den. Det kommer i saa Henseende væsentligt an paa, at den ledende Myndighed sættes i Stand til hurtigst muligt at komme til Kundskab om opstaaende Sygdomstilfælde, at den derefter, forsaavidt Sygdommen er eller bliver Gjenstand for offentlig Behandling, faar Tilsyn med og Ret til at kontrollere ethvert Tilfælde af Sygdommen, at der overalt sikkes den fornødne Lægebehandling og Sygepleie, og at Myndighederne faa Magt og Midler til at gennemføre de til Sygdommens Begrænsning fornødne Isolations- og Desinfektionsforanstaltninger uden i saa Henseende at standses af de Hindringer, som Uvidenhed, Uvillighed eller Uformuenhed uden disse vilde kunne lægge i Veien for deres Virksomhed. Ministeriet tør antage, at Forslagets Bestemmelser i saa Henseende ville findes fyldestgjørende. Angaaende det første af de nævnte Punkter henvises til Forslagets §§ 6, 8 og 9, der anvise de Veie, hvorigennem opstaaende Sygdomstilfælde søges bragte til vedkommende Myndigheders Kundskab. Hovedvægten i saa Henseende ligger selvfølgelig paa den i § 6 enhver Læge paalagte Forpligtelse til, at meddele vedkommende Embedslæge Underretning om de Tilfælde af smitsom Sygdom, han møder i sin Praxis. Som det vil ses, sondres der imidlertid ogsaa her mellem de Sygdomme, der altid ere Gjenstand for offentlig Behandling, og dem, som kun blive det ifølge særlig Beslutning. For de førstes Vedkommende paahviler det enhver Læge, civil eller militær, ubetinget og uopholdeligt at sende en tilstrækkeligt specificeret Anmeldelse om ethvert mødende Tilfælde til den Læge, hvem Ledelsen af Epidemiforanstaltninger nærmest paahviler. Ethvert Tilfælde af disse Sygdomme bør nemlig hurtigst muligt bringes ind under den embedsmæssige Kontrol, der har at paase og i fornødent Fald selv at træffe Anstalt til, at enhver Foranstaltning træffes, som Omstændighederne kræve af Hensyn saavel til den Syges Liv som til Omgivelsernes Beskyttelse. For andre smitsomme Sygdommes Vedkommende er det anjet tilstrækkeligt, at Embedslægen ugentlig af Lægerne sættes i Kundskab om de i hans Embedskreds opstaaende Sygdomstilfælde, der henhøre til dem, som kunne blive Gjenstand for offentlig Behandling. I det man forudsætter, at Lægerne, forsaavidt der undtagelsesvis maatte indtræde Tilfælde, der kræve en øjeblikkelig Foranstaltning, af sig selv i saa Fald ville foranledige det Fornødne, er det antaget, at

Embedslægen iøvrigt ved de ugentlige Anmeldelser vil tilstrækkeligt være sat i Stand til at vinde Materiale til Bedømmelsen af, hvorvidt en herskende Sygdom antager en saadan Karakter, at det Offentliges Indfribden behøves. Ved at begrænse Lægernes Anmeldelser i saa Henseende paa den Maade, er det tillige forudsat, at disse Anmeldelser ville kunne træde i Stedet for de maanedlige Indberetninger om smitsomme Sygdomme, som Lægerne hidtil have indgivet i Henhold til det kongl. Sundhedskollegiums Cirkulære af 15. Decbr. 1875, og saaledes paa en Gang kunne tjene som Grundlag for Epidemibehandlingen og for Medicinalstatistikken. Naar den offentlige Behandling træder i Kraft, vil det ogsaa for andre smitsomme Sygdommes Vedkommende end de i Forslagets § 2 1ste Stykke omhandlede, kunne være fornødent at affordre Lægerne hyppigere Anmeldelse eller endog Anmeldelse om de enkelte Tilfælde, og er det derhos fornødent, at der tillige paalægges Befolkningen i Almindelighed en Forpligtelse til at medvirke til, at opstaaende Sygdomstilfælde snarest muligt bringes til Tilsynets Kundskab. De fornødne Regler i saa Henseende indeholdes i Forslagets § 6 2det Stykke og § 8.

Saa snart en Epidemii opstaar eller nærmer sig saaledes, at der er Fare for dens Udbredelse til et Sted, anviser Forslaget dernæst de ledende Myndigheder at træffe Foranstaltninger til at sikre Tilstedeværelsen af det fornødne Antal Epidemilæger, Sygepleiere og af Lokaler til Anbringelse af de Syge, der ikke passende kunne behandles i Hjemmet. Under Hensyn til Omfanget af Embedslægernes Virkekreds, er det piensynligt, at Embedslægen, der paa en Gang skal behandle enhver Syg, der kræver hans Bistand, virke som Fattiglæge, og tillige føre Tilsynet med den hele Epidemibehandling, umuligt i alle Tilfælde vil kunne overkomme dette. Der maa derfor kunne tilveiebringes den fornødne Bistand af Læger, hvem der under hans Overtilsyn og Ledelse midlertidigt tillægges Embedslægens Ret og Pligt. Og idet det kan forudses, at de Sygehuse til Modtagelse af de første Tilfælde af smitsomme Sygdomme, der overalt bør søges tilveiebragte og som iøvrigt nærmere ville blive omtalte under Forslagets § 22, under mere udbredte Epidemier ikke ville kunne afgive fornøden Plads og hyppigt ogsaa ville ligge for langt fra det paagældende Sted, vil det være fornødent, at der efter Tilfældenes Behov kan improviseres midlertidige Sygehuse. I de nævnte Retninger indeholde Forslagets §§ 3 og 4, hvis enkelte Bestemmelser næppe tiltrænge nogen nærmere Forklaring, formentlig det Fornødne.